

T. Ágoston László

A Sátán, meg a bor

Valamikor Ádám és Éva korában kezdődött a dolog. Mármost ez a rivalizálás. És mindennek a munkanélküliség volt az oka. Igen, mert a Paradicsomban se dolgoztak az emberek. Az a kettő, aki volt. Éva asszony ott üldögélt a Paradicsom tó partján és a szépségét bámulta a víz tükrében, meg a sminkjét igazgatta, hogy ha netán mégis jönne valaki... Ádám úr pedig mint afféle lusta hím, a fák árnyékában vakargatta a... pocakját. A kígyó időnként megjelent a szájában egy-egy almával. Tulajdonképpen Évának nyújtogatta volna, de Ádám közelebb volt, kivette a fogai közül a gyümölcsöt és röhögve befalta.

– Sz... sz... szemtelen vagy – sziszegte a Sátán. – Nem téged akarok elcsábítani.

– Micsoda? – nyílt kerekre Ádám álmos szeme. – Elcsábítani? Rögtön lenyúzom a bőrödet, te sárkányfajzat! – S ha már mondta, meg is tette, mert akkor még senki nem tanította meg hazudni az embereket. Ott száradt a fa ágán a kígyóbőr napestig. De a kígyó makacs volt, reggelre új bőrt növesztett, s rendületlenül hordta tovább az almát. Ádám közben jóllakott, s hogy nejét megmentse a kísértéstől, péppé gyúrta az almákat és belegyömöszölte a fán száradó kígyóbőrbe. Az meg a napon erjedni kezdett, s a kicsorduló leve rácsöpöpent Ádám ajkára.

– Sárkányvér! – kiáltott föl ősapánk – föltaláltam a borok borát. – Rögtön föl is jegyezte a technológiai utasításokat egy pergamenre. Így esett, hogy még a görögök is börtömlőben tárolták a bort, és sárkányvért ittak csata előtt.

Közben volt még Noé, a nagy borász, a borpincék atyja. Amikor az özönvíz után az Ararát hegyén kiszállt a bárkájából, szólította a két vejét, hogy ugyan néznének már szét a hegyoldalon, mi ehetőt, ihatót találnak. Az egyik nyulat

fogott az erdőben, a másik hűsvízű forrást talált. Az öreg meg csak ment, mendegélt a déli lejtőn, míg el nem fáradt. Akkor aztán leheveredett egy nagy fa tövébe és álomra hajtotta ősz fejét. Amikor felébredt – amolyan őszi késő délután volt éppen – látja ám, hogy a fa ágairól csüng valami bogyó. Megkóstolta, jó volt. Kinyomta a levét, még jobb. Visszament az övéihez, a bárkából sok kis hordót csinált és megtöltötte finom piros lével. Az egyiket úgy eldugta, hogy csak hét év múltán talál rá a barlang sarkában.

– Konnyak? – kérdezte a nejét őszinte óhajtasal.

– Konnyál – hagyta rá az asszony, mert hogy abban a korban oly mindegy volt már. Így született meg az Ararát konyak.

Mi már készen kaptunk tőlük mindent. Szőlőt, pincét, hordót, még a poharakat is. No persze a Sátán ma se nyughat. Addig-addig kísértette az embereket, míg elkezdték kívágni a fákat. Nemcsak az almát, a többi is, amelyikre a szőlőveszsző fölkúszott, vagy akár fölkúszhatott volna. Oszlopokat faragtatott, arra acéldrótot húzatott velük, onnét csüngeti az édes bogyót. Az óvatlan fehérlép meg a kosarába gyűjti és észre se veszi, hogy a keblére hívja a kígyót.

No de azért van a férfiember az ő szüretelő puttonyával, hogy begyűjtse a fűrtöket, s a kígyó lelkét is kipréselve hordó börtönébe zárja az átkozott kísértőt. Ott aztán éveken át vezekelhet, míg csak ki nem porciózzák.

Vannak, akik nagyon haragszanak rá, és úgy elnyelik, mint az a bizonyos kacska a nokedlit. El is repülnek vele a pince sarkába, vagy az asztal alá. A szakértők, a mesterek óvatosak. Szagolgatják, lötyögtetik, öblögetik, sőt a végén még ki is köpik. Csak utána mondják rá, hogy „hű de finom”. A haragosok nem cifrázzák. Bátran a szemébe néznek, aztán le vele! Ők nem hiszik el, hogy benne van a kígyó. Az meg fordul egyet és bemutatkozik. Azt mondja, hogy BOA.

Beköszöntő

Folytatás az 1. oldalról.

Rendszeres olvasóim tudják, hogy igyekszem majd szórakoztatva elgondolkodtatni őket. Tudósítok egy kisváros és az Univerzum történeiről. Nem versenyezve más lapokkal, hanem olyan egyedi, személyes tartalmat szolgáltatva, amit máshol nemigen kínálnak: őszinte szót, közérzeti glosszát, nívós humort, közérthető tudományt, olvasmányélményt.

Köszönet azoknak is, aki írásaikkal, rajzaikkal, fotóikkal segítenek. Kunyerálok, pedig alapvetően adakozó alkat vagyok. Nem az én szűgyenem. A Csendes Sakál majd elmondja, kié. Az idén 24-szer szándékozik megszólalni. Ritka állatfaj. Még a verset is szereti. – Wy –

Csendes Sakál

közérzeti lap

Szerkeszti: Wessely Gábor

Lapfej: Szatmári Juhos László
Design: Szabó Zoltán

A tartalmat szerzői jogok védik.
Idézhetnek belőle részleteket a forrás megjelölésével, de egészében, kérjük, ne rakják fel az internetre!

Támogatott ára: 250 Ft

Tervezett megjelenés: heti négy, havi 16 oldal.

GYURI BÁCSI TÜNDÉRMESÉJE

Weisz Béla rajza